

almindelige Bestemmelse til Anvendelse paa Enfer saavel efter nulevende som efter fremtidige Apotekere med reelt Privilegium.

Mod ogsaa for de reelle Apoteker at foreskrive den sidstnævnte Forandring i de hidtidige almindelige Regler for Driften af Apoteker er der vel blevet reist Indvendinger, hentede fra en Betragtning om, at den ved Forordningen af 4de December 1672 § 12 hjemlede Afgang for Apotekerens Enke og Børn til at fortsætte Apotekets Drift nu, efter at de ældre Apotekerbevillinger i Tidens Løb ere blevne erkendte for „reelle“, er bleven en Bestanddel af de ved samme hjemlede Rettigheder, som ikke kan betages Indehaverne af Privilegierne, i ethvert Fald ikke uden Erstatning, — et Raisonnement, der konsekvent maa føre til, at der heller ikke uden Erstatning kan gøres Indskrænkninger i fremtidige „reelle“ Apotekeres eventuelle Enfers Afgang til at fortsætte Apotekets Drift. En saadan Betragtning kan Iler-tallet imidlertid ikke tillægge nogen Betydning. Man skal ikke dvæle ved det — ogsaa med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal — misvisende i den gængse Betegnelse af de omhandlede Rettigheder som „reelle“, hvad de ikke ere efter almindelig juridisk Sprogbrug. Hovedsagen er den urigtige Betydning, som den formeldte Betragtning tillægger Bestemmelsen i Forordningen af 1672. Denne er en almindelig Lovbestemmelse, givet for alle Apotekere efter Datidens Opfattelse af, hvad der var foreneligt med god Apotekerdrift, en Opfattelse, der, efter at Forskellen mellem reelle og personlige Apotekerprivilegier var fremkommen, endnu ligger til Grund for Bestemmelsen i den kongelige Resolution af 1842 om Afgang ogsaa for Enfer efter personlige Apotekere til at fortsætte Apotekets Drift. Forholdet er det, at der hidtil efter den almindelige Lovgivning har eksisteret en Afgang for Apotekerens Enke til efter Mandens Død at benytte den ham tilkommende Rettighed til at drive Apoteket, en Afgang, der, naar Betingelserne derfor vare til Stede, kunde afføde en personlig Rettighed for Enken. Naar Lovgiveren imidlertid maatte komme til det Resultat, at den tidligere Opfattelse, at det for Apotekervæsenet er uskadeligt, at Enfer sidde inde med Apotekerbevillinger, er urigtig, og derfor ved en ny almindelig Lov vil affaffe Agangen for Enfer til at drive Apoteker, maa dette naturligvis staa Lovgiveren frit for. Forskellen mellem de reelle og de personlige Apoteker bliver den samme som hidtil; den Ret, som den sidstnævnte Klasse af Apotekere efter den nye almindelige Apotekerlov har som personlig, har den førstnævnte som reel o: han og hans Bo (Enke) kan overdrage den til andre. Vilde man gøre gældende, at fordi den tidligere Lovgivning hjemlede Afgang for Apotekernes Enker til at fortsætte Apotekets Drift, maatte en senere Lovgivning opretholde denne Afgang for de reelle Apotekers Bedkommende, medmindre der tilstodes Indehaverne af Privilegierne en Erstatning, vilde man konsekvent kunne opstille det samme Krav med Hensyn til andre Forandringer i den almindelige Apotekerlovgivning, der kunde medføre en Forringelse af den Indtægt, man kunde have under de ældre Regler, s. Eks. Forandringer vedrørende Retten til at overdrage Driften til andre eller til at tage Bolig, hvor man vil, vedrørende Reglerne om, hvorledes der vil være at forholde i Tilfælde af Apotekerens Sygdom eller Svagelighed, vedrørende Fordringerne til Medhjælpernes Bestaffenhed, Bogføring (sfr. Lovene af 13de April 1894 og 10de April 1895), Bestatning m. v. Men dette vil